

CORS ARDENTS, PEUS EN CAMÍ (cf. Lc 24,13-35)

Missatge

per a la 97a Jornada Mundial de les Missions

22 d'octubre de 2023

Estimats germans i germanes,

Per a la Jornada Mundial de les Missions d'enguany he escollit un tema que s'inspira en el relat dels deixebles d'Emmaús a l'Evangeli de Lluç (cf. 24,13-35): "Cors ardents, peus en camí." Aquells dos deixebles estaven confosos i desil·lusionats, però l'encontre amb Crist en la Paraula i en el Pa partit va encendre el seu entusiasme per a tornar a posar-se en camí cap a Jerusalem i anunciar que el Senyor havia ressuscitat veritablement. En el relat evangèlic percebem la transformació dels deixebles a partir d'algunes imatges suggestives: *cors abrusats* per les Escripures explicades per Jesús, *ulls oberts* en reconèixer-lo i, com a culminació, *peus en camí*. Meditant sobre aquests tres aspectes, que tracen l'itinerari dels deixebles missioners, podem renovar el nostre zel per l'evangelització en el món actual.

1. Cors abrusats «mentre ens obria el sentit de les Escripures». La Paraula de Déu il·lumina i transforma el cor en la missió

Al llarg del camí que va de Jerusalem a Emmaús, els cors dels dos deixebles estaven tristos —com es reflecteix en els seus rostres— per la mort de Jesús, en qui havien cregut (cf. v. 17). Davant el fracàs del Mestre crucificat, la seva esperança que ell fos el Messies s'ha esfondrat (cf. v. 21).

Aleshores, «mentre conversaven i discutien, Jesús mateix se'ls va acostar i es posà a caminar amb ells» (v. 15). Com en l'inici de la vocació dels deixebles, també ara, en el moment del seu desconcert, el Senyor pren la iniciativa d'apropar-se als seus i caminar al seu costat. En la seva gran misericòrdia, ell no es cansa mai d'estar amb nosaltres; fins i tot malgrat que els nostres defectes, els dubtes, les debilitats, la tristesa i el pessimisme ens indueixin a esdevenir «feixucs d'enteniment i de cor» (v. 25), gent de poca fe.

Avui, com aleshores, el Senyor ressuscitat és proper als seus deixebles missioners i camina al seu costat, especialment quan se senten perduts, desanimats, acovardits davant el misteri de la iniquitat que els envolta i els vol sufocar. Per això, «no ens deixem robar l'esperança!» (exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*, 86). El Senyor és més gran que els nostres problemes, sobretot quan els trobem en anunciar l'Evangeli al món, perquè aquesta missió, després de tot, és seva i nosaltres som simplement els seus humils col·laboradors, "servents sense cap mèrit" (cf. Lc 17,10).

Vull expressar la meua proximitat en Crist a tots els missioners i les missioneres en el món, particularment a aquells que passen per un moment difícil. El Senyor ressuscitat, benvolguts, és sempre amb vosaltres i veu la vostra generositat i els vostres sacrificis per la missió d'evangelització en llocs llunyans. No tots els dies de la vida fa sol, però recordem sempre les paraules del Senyor Jesús als seus amics abans de la passió: «En el món passareu tribulacions, però tingueu confiança: jo he vençut el món» (Jn 16,33).

Després d'haver escoltat els dos deixebles en el camí d'Emmaús, Jesús ressuscitat «començant pels llibres de Moisès i continuant pels de tots els profetes, els va explicar tots els passatges de les Escripures que es refereixen a ell» (Lc 24,27). I els cors dels deixebles es van enardir, tal com després es confiarien l'un a l'altre: «¿No és veritat que el nostre cor s'abusava dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escripures?» (v. 32). Jesús, efectivament, és la Paraula vivent, l'única que pot fer abusar, il·luminar i transformar el cor.

D'aquesta manera comprenem millor l'afirmació de sant Jeroni: «Ignorar les Escripures és ignorar Crist» (*Comentari al profeta Isaïes*, Pròleg). «Si el Senyor no ens introdueix és impossible comprendre en profunditat la Sagrada Escripura, però el contrari també és cert: sense la Sagrada

Esriptura, els esdeveniments de la missió de Jesús i de la seva Església en el món romanen indesxifrables» (Carta apostòlica en forma de *motu proprio Aperuit illis*, 1). Per això, el coneixement de l'Esriptura és important per a la vida del cristià, i encara més per a l'anunci de Crist i el seu Evangeli. En cas contrari, què es transmet als altres sinó les nostres idees i els nostres projectes? I un cor fred, podrà mai escalfar el dels altres?

Deixem-nos, doncs, acompanyar sempre pel Senyor ressuscitat que ens obre el sentit de les Esriptures. Deixem que ell faci abusar el nostre cor, ens il·lumini i ens transformi, de manera que puguem anunciar al món el seu misteri de salvació amb la força i la saviesa que venen del seu Esperit.

2. Ulls que «es van obrir i el van reconèixer» en partir el pa. Jesús a l'Eucaristia és el cim i la font de la missió

Els cors ardents per la Paraula de Déu van empènyer els deixebles d'Emmaús a demanar al misteriós Caminant que romangués amb ells al capvespre. I, al voltant de la taula, els seus ulls es van obrir i el van reconèixer quan ell va partir el pa. L'element decisiu que obre els ulls dels deixebles és la seqüència de les accions realitzades per Jesús: agafar el pa, beneir-lo, partir-lo i donar-los-el. Són gestos ordinaris d'un pare de família jueu, però que, realitzats per Jesucrist amb la gràcia de l'Esperit Sant, renoven davant els dos comensals el signe de la multiplicació dels pans i sobretot el de l'eucaristia, sagrament del sacrifici de la creu. I precisament en el moment en què reconeixen Jesús en Aquell-que-parteix-el-pa, «ell desaparegué del seu davant» (Lc 24,31). Aquest fet fa entendre una realitat essencial de la nostra fe: Crist que parteix el pa esdevé ara el Pa partit, compartit amb els deixebles i per tant consumit per ells. Es va fer invisible perquè ara ha entrat dins els cors dels deixebles per abusar-los encara més, impulsant-los a reprendre el camí sense demora, per a comunicar a tothom l'experiència única de l'encontre amb el Ressuscitat! Així, Crist ressuscitat és Aquell-que-parteix-el-pa i alhora és el Pa-partit-per-nosaltres. I, per això, cada deixeble missioner és cridat a ser, com Jesús i en ell, gràcies a l'acció de l'Esperit Sant, aquell-que-parteix-el-pa i aquell-que-és-pa-partit per al món.

Pel que fa a això, cal recordar que un simple partir el pa material amb els famolencs en el nom de Crist és ja un acte cristià missioner. Amb més raó partir el pa eucarístic, que és Crist mateix, és l'acció missionera per excel·lència, perquè l'Eucaristia és font i cim de la vida i la missió de l'Església.

El papa Benet XVI ho va recordar: «No podem guardar per a nosaltres l'amor que celebrem en el Sagrament [de l'Eucaristia], el qual exigeix, per la seva naturalesa, ser comunicat a tothom. El que el món necessita és l'amor de Déu, trobar Crist i creure en ell. Per això l'Eucaristia no és només font i cim de la vida de l'Església; ho és també de la seva missió: "Una Església autènticament eucarística és una Església missionera"» (Exhortació apostòlica *Sacramentum caritatis*, 84).

Per donar fruit hem de mantenir-nos units a ell (cf. Jn 15,4-9). I aquesta unió es realitza a través de la pregària diària, en particular en l'*adoració*, estant en silenci davant la presència del Senyor, que es queda amb nosaltres en l'Eucaristia. El deixeble missioner, cultivant amb amor aquesta comunió amb Crist, pot convertir-se en un místic en acció. Que el nostre cor anhelí sempre la companyia de Jesús, sospirant l'ardent petició dels dos d'Emmaús, sobretot quan cau la nit: "Queda't amb nosaltres, Senyor!" (cf. Lc 24,29).

3. Peus en camí, amb l'alegria d'anunciar Crist ressuscitat. L'eterna joventut d'una Església sempre en sortida.

Després que se'ls obriren els ulls, reconeixent Jesús en «partir el pa», els deixebles «llavors mateix es van aixecar de taula i se'n tornaren a Jerusalem» (cf. Lc 24,33). Aquest anar de pressa, per a compartir amb els altres l'alegria de l'encontre amb el Senyor, manifesta que «l'alegria de l'Evangeli omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. Els qui es deixen salvar per ell són alliberats del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament. Amb Jesucrist sempre neix i reneix l'alegria» (exhortació apostòlica *Evangeli gaudium*, 1). No és possible trobar veritablement Jesús ressuscitat sense sentir-se impulsats pel desig de comunicar-lo a tothom. Per

tant, el primer i principal recurs de la missió el constitueixen aquells que han reconegut Crist ressuscitat, en les Escriptures i en l'Eucaristia, que porten el seu foc en el cor i la seva llum en la mirada. Ells poden testimoniar la vida que no mor més, fins i tot en les situacions més difícils i en els moments més foscos.

La imatge dels "peus en camí" ens recorda un cop més la validesa perenne de la *missio ad gentes*, la missió que el Senyor ressuscitat va donar a l'Església d'evangelitzar cada persona i cada poble fins als límits de la terra. Avui més que mai la humanitat, ferida per moltes injustícies, divisions i guerres, necessita la Bona Notícia de la pau i de la salvació en Crist. Per tant, aprofito aquesta ocasió per reiterar que tothom té el dret de rebre l'Evangelí. «Els cristians tenen el deure d'anunciar-lo sense excloure ningú, no com qui imposa una nova obligació, sinó com qui comparteix una alegria, assenyalant un horitzó bonic, ofereix un banquet desitjable» (*ibid.*, 14). La conversió missionera continua sent l'objectiu principal que ens hem de proposar com a individus i com a comunitat, perquè «l'acció missionera és el paradigma de tota obra de l'Església» (*ibid.*, 15).

Com afirma l'apòstol Pau, l'amor de Crist ens captiva i ens empeny (cf. 2Co 5,14). Es tracta aquí del doble amor: el de Crist per nosaltres que atrau, inspira i suscita el nostre amor per ell. I és aquest amor el que fa sempre jove l'Església en sortida, amb tots els seus membres en missió per anunciar l'Evangelí de Crist, convençuts que «ell ha mort per tots perquè els qui viuen ja no visquin per a ells mateixos, sinó per a aquell qui ha mort i ressuscitat per tots ells» (v. 15). Tots poden contribuir a aquest moviment missioner: amb la pregària i l'acció, amb l'ofrena de diners i de sacrificis, i amb el testimoni propi. Les Obres Missioneres Pontificies són l'instrument privilegiat per a afavorir aquesta cooperació missionera en l'àmbit espiritual i material. Per això la col·lecta de donacions de la Jornada Mundial de les Missions està dedicada a l'Obra Pontificia de la Propagació de la Fe.

La urgència de l'acció missionera de l'Església comporta naturalment una cooperació missionera cada vegada més estreta de tots els seus membres a tots els nivells. Aquest és un objectiu essencial en l'itinerari sinodal que l'Església està recorrent amb les paraules clau *comunió*, *participació* i *missió*. Aquest itinerari no és de cap manera un replegar-se de l'Església sobre ella mateixa; no és un procés de sondeig popular per a decidir, com es faria en un parlament, què és el que s'ha de creure i practicar i què no, segons les preferències humanes. És més aviat un posar-se en camí, com els deixebles d'Emmaús, escoltant el Senyor ressuscitat que sempre surt al nostre encontre per obrir-nos el sentit de les Escriptures i partir per a nosaltres el Pa, i així poder tirar endavant, amb la força de l'Esperit Sant, la seva missió en el món.

Així com aquells dos deixebles contenen el que els havia passat pel camí (cf. Lc 24,35), també el nostre anunci serà una narració joiosa de Crist el Senyor, de la seva vida, de la seva passió, mort i resurrecció, de les meravelles que el seu amor ha realitzat en les nostres vides.

Posem-nos de nou en camí també nosaltres, il·luminats per l'encontre amb el Ressuscitat i animats pel seu Esperit. Sortim amb els cors ardents, els ulls oberts, els peus en camí, per encendre altres cors amb la Paraula de Déu, obrir els ulls d'altres a Jesús eucaristia i convidar tothom a caminar junts pel camí de la pau i de la salvació que Déu, en Crist, ha donat a la humanitat.

Santa Maria del camí, Mare dels deixebles missioners de Crist i Reina de les missions, pregueu per nosaltres!

Francesc

Roma, Sant Joan del Laterà, 6 de gener de 2023, solemnitat de l'Epifania del Senyor.